

Tarvelighed, just fordi denne Indtægt ikke er større, end at han maa opbruge den, den Mand, der har 800 Rbd., i visse Puncter have paadraget sig nogen større Udgift end den Embedsmand, der har 700 Rbd. i Indtægt; han vil maaffee boe lidt dyrere, vil betale Skoleløn for et Barn eller holde et Tjenesteyende. Det er en Udgift, som han, naar det extraordinaire Aar kommer, ikke kan inddrage. Den Anden har derimod maaffee, fordi han kun har 700 Rbd., været fritaget for nogle af disse Udgifter, og derved bliver der for Begge til Bestrivelse af de Fornødenheder, som væsentlig iaar fordyres, det samme Beløb tilbage; men det bliver da overordentligt trykkende for den, der før havde 800 Rbd., at han Intet faaer, medens den Anden faaer 100 Rbd. Det uheldige og det for store Spillerum for Vilkaarlighed viser sig ogsaa ved en anden Bestrægtning. Det maa naturligtvis, naar man vil standse et Sted, altid indtræffe, at Mand, der i regelmæssige Tider have lidt lavere Indtægt, ved Hjælp af Tillæget faae den samme Indtægt som den, der ellers har lidt højere Løn; men, naar man sætter En, der har 700 Rbd., ved Siden af En, der sædvanlig har 800 Rbd., maa man dog erkjende, at denne Sammenrykning er meget stærkere, end naar den indtræder ved en højere Sum. Det er meget stærkere at give den Ene $\frac{1}{7}$ og den Anden Intet, end at give den Ene $\frac{1}{12}$ og den Anden Intet. Naar man kommer op paa en højere Sum, f. Ex. til 1100 Rbd. eller 1200 Rbd., kan man sige, at det ikke er saa stærkt, at den, der har 1200 Rbd., faaer Intet, naagter den, der har 1100 Rbd., faaer; men ved saa lave Gager som 700 og 800 Rbd., hvor der maa kæmpes om en Besparelse af hver eneste Skilling, der er det stærkt, at den Ene hæves op til de 800 Rbd. og faaer 100 Rbd., medens den Anden bliver staaende paa de 800 Rbd. og Intet faaer. Jeg troer, at der kan raades noget Bød her paa, naar man for det Første vilde gaae ind paa det, jeg har anført, at man overhovedet skulde gaae lidt længere med Tillæget. Derved vilde Vilkaarligheden dog noget formindskes, saavidt det er muligt i slige Sager. Dette kunde ogsaa naaes ved det meget simple Mid-

del, at bestemme f. Ex., at Tillæget vel ogsaa skal udbetales for en noget højere Gage, men ikke vedblive at beregnes af de senere Hundreder Rbd. men kun beregnes f. Ex. af de første 800 Rbd., at Tillæget altsaa tilfalder ogsaa Embedsmanden paa 1000 Rbd. men kun i Forhold til de første 800 Rbd. Dernæst har man, for at formindskse Spillerummet, den Udvei, at man kunde bestemme, at, naar ved den faste Gage og Tillæget det hele Beløb bringes op over en vis Sum, da skal kun Halvdelen af Tillæget udbetales; naar dette fastsættes, vilde saaledes Følgen blive den, naar man iøvrigt beholdt Lovudkastets Satser, at den Embedsmand, der i regelmæssige Aar har 700 Rbd., vilde faae lidt over 800 Rbd., jeg troer 815, medens derimod den Embedsmand, der i regelmæssige Aar har 800 Rbd., kun vilde faae Halvdelen af det Tillæg, der svarer til 800 Rbd., nemlig 120 Rbd., altsaa 60 Rbd.; han vilde paa denne Maade i det Hele faae 860 Rbd., og de vilde altsaa blive rykkede hinanden noget nærmere, hvilket den højere Gagerede maa finde billigt, men deres Lønning vilde dog ikke ganske falde sammen. Stiger man derefter, naar Grændsen for Tillæget udvides, op til det Punct, hvor Gagerne og Lønningstillægene ville give samme Indtægt, hvor altsaa Indtægterne i dette extraordinaire Aar for to forskjelligt lønne Embedsmænd ville falde sammen, da vil det stille sig saaledes, at den, der i regelmæssige Aar har en Embedsindtægt af 1050 Rbd., vil, naar man sætter f. Ex. 1100 Rbd. som den højeste Indtægt, der maatte fremkomme ved Hjælp af Tillæget, faae i Alt 1100 Rbd., medens den, der i sædvanlige Aar havde 1100 Rbd., vilde ogsaa i dette uregelmæssige Aar beholde denne Sum; altsaa vilde den Ulighed, der ved Dyrtiden tilveiebringes, kun være 50 Rbd., og den vil først indtræde ved Gagebeløb af 1050 og 1100 Rbd., altsaa kun være $\frac{1}{21}$ eller $\frac{1}{22}$ af den ordinaire Gage.

Jeg troer saaledes, at der er Grund til baade at ønske denne Lønningsslov i det Hele taget noget mindre knapt begrændset og desuden til ved særegne Bestemmelser at bringe det dertil, at det Vilkaarlige i Bestemmelserne ikke fremtræder saa skarpt som nu. Naar jeg i Begyndelsen indrømmede, at der maatte tages